ഹുസൈൻ രണ്ടത്താണി

Prof.K.A Nizami on Writing Medieval Indian History

ചരിത്രം എഴുതുമ്പോൾ

മധ്യ കാല ഇന്ത്യയെ നേർക്ക് നേർ അപഗ്രഥിച്ച ദേശീയ ചരിത്രകാരൻമാരിൽ വ്യതിരിക്തത പുലർത്തുന്ന ചരിത്രകാരനാണ് ഖാലിഖ് അഹ്മദ് നിസാമി. അലിഗഡ് ചരിക്രാരനായ നിസാമി എഴുതിയ കൃതികൾ മധ്യ കാല ചരിത്ര പഠനത്തിന് പുതിയ മാനങ്ങളുണ്ടാക്കി. *സം ആസ്പക്ററ്സ് ഓഫ് റിലീജ്യൺ ആന്റ് പൊളിററിക്സ് ഇൻ ഇന്ത്യ ഡ്യൂറിങ്ങ് തർട്ടീൻത് സെഞ്ചറി (ടീാല അുെലരേ ീള ൃലഹശഴശീി മിറ ജീഹശശേരെ കി കിറശമ റൗൃശിഴ 13വേ രലിൗ്യൃ)* എന്ന കൃതിയാണ് ഇതിന് തുടക്കം കുറിച്ചത്. ഏതെങ്കിലും പ്രത്യേക തിയറികളോടൊട്ടി നില്ക്കാതെ എല്ലാററിലേയും നല്ല വശങ്ങളുൾക്കൊള്ളുകയും അതോടൊപ്പം ഇന്ത്യൻ മണമുള്ള സമീപനം സ്വീകരിക്കുകയും ചെയ്തു. നിസാമി ഇന്ത്യാ ചരിത്രത്തെ എങ്ങനെ വിലയിരുത്തുന്നു എന്ന് കാണുക:

ഇന്ത്യയിൽ ആധുനിക ചരിത്ര പഠനം ആരംഭിക്കുന്നത് ബ്രിട്ടീഷുകാരുടെ ചുവടൊപ്പിച്ച് കൊണ്ടാണ്. ഇവിടെ ബ്രിട്ടൻ ആധിപത്യം സ്ഥാപിച്ച ഉടനെ ബ്രിട്ടീഷ് പണ്ഡിതൻമാർ സാമ്രാജ്യത്വത്തിന് ഉപകാരപ്പെടും വിധം നമ്മുടെ ചരിത്രം വിലയിരുത്തി. ഇന്ത്യയുടെ ചരിത്ര രേഖകളും സാഹിത്യവും സംരക്ഷിക്കുന്നതിന് ഈ ചരിത്രകാരൻമാർ കാണിച്ച ശുഷ്കാന്തിയെ അഭിനന്ദിച്ചേ പററൂ. അതേ സമയം ചരിത്രത്തോടുള്ള അവരുടെ സമീപനം കൊളോണിയൻ താത്പര്യങ്ങളെ അടിസ്ഥാനമാക്കിയായിരുന്നുവെന്നതും മറന്നു കൂടാ. ഈ ദുഷ് പ്രവണതക്ക് ഏററവും കൂടുതൽ ഇരയായത് ഇന്ത്യയുടെ മധ്യ കാലഘട്ടമാണ്. മധ്യ കാല മുസ്ലിം ഭരണ ചരിത്രം നമ്മുടെ മുമ്പിൽ സമർപിച്ച സർ ഹെൻറി എലിയട്ടിന്റെ ലക്ഷ്യം ''പ്രജകളെ നമ്മുടെ (ബ്രിട്ടീഷ്) ഭരണത്തിന്റെ സൗമ്യതയേയും സമത്വത്തേയും കുറിച്ച് ബോധ്യപ്പെടുത്തുക'' എന്നതായിരുന്നു. അതിന് വേണ്ടി ബ്രിട്ടീഷുകാരുടെ മുമ്പുള്ള ഇന്ത്യൻ കാലഘട്ടത്തെ പ്രത്യേകിച്ച് മുസ്ലിം കാലത്തെ അദ്ദേഹം നന്നായി കറുപ്പിച്ചു. മുസ്ലിം ഭരണകാലത്ത് ഹിന്ദുക്കൾ പീഡിപ്പിക്കപ്പെട്ടുവെന്നും ബ്രിട്ടീഷുകാരുട കൈകളിൽ അവർ സുരക്ഷിതരാണെന്നും സ്ഥാപിക്കാൻ സർ ഹെൻറി ചരിത്രത്തെ സമർഥമായി

വളച്ചൊടിച്ചു. പിന്നിട് വന്ന ചരിത്രകാരൻമാർ ഹെൻറിയെ ആപാദ ചൂഢം അനുഗമിച്ചു. ഫലമോ, ഇന്ത്യയിലെ ഒരു കാലഘട്ടം മുഴുവൻ അക്രമത്തിന്റേയും അരാജകത്വത്തിന്റേയും പീഡനത്തിന്റേയും കഥയായി മാറി. ഇന്ത്യയുടെ ദേശീയൈക്യത്തിൽ വിള്ളലുണ്ടാക്കാൻ ഈ ചരിത്ര സമീപനങ്ങൾ ഏറെ സഹായിച്ചു. ദേശീയ ചരിത്രകാരൻമാർ പോലും ബ്രിട്ടീഷ് ചരിത്രകാരൻമാരുടെ ദുർവ്യാഖ്യാനങ്ങൾ അപ്പടി സ്വീകരിച്ചു. അങ്ങനെ എലിയട്ട് പടച്ച ഗ്രന്ഥം ഏറെ കാലം മധ്യ കാല ഇന്ത്യാ ചരിത്രത്തെ കുറിച്ചുള്ള ആധുനിക പഠനങ്ങൾക്ക് അടിസ്ഥാന കൃതിയായി. സർവ കലാശാലാ പഠന രംഗത്ത് അര നൂററാണ്ടിന്റെ പുരോഗതിയുണ്ടായിട്ടും ബ്രിട്ടീഷുകാർ തന്നതിൽ നിന്ന് വ്യത്യസ്തമായൊരു ചരിത്ര പ്രവണത സൃഷ്ടിക്കാൻ മധ്യ കാല ഇന്ത്യാ ചരിത്രത്തെ സംബന്ധിച്ചേടത്തോളം നമുക്ക് സാധിച്ചിട്ടില്ല. എന്നാലും ഇരുപതാം നൂററാണ്ടിന്റെ ആദ്യഘട്ടം മുതൽക്ക് തന്നെ ഇന്ത്യാ ചരിത്രകാരൻമാരായ ശിബ്‌ലി, ജെ.എൻ സർകാർ, സകാഉല്ലാ, ബണ്ടാർകർ, റാനഡേ, സുലൈമാൻ നദ്‌വി, താരാ ചന്ദ്, മുഹമ്മദ് ഹബീബ്, ആർ, പി ത്രിപാഠി തടങ്ങിയവർ സ്വീകരിച്ച പുതിയ സമീപനം മുസ്‌ലിം കാലഘട്ടത്തിന്റെ വസ്തുത അനാവരണം ചെയുന്നതിന് ഏറെ സഹായിച്ചിട്ടുണ്ട്.

ഇന്ത്യ സ്വതന്ത്രമായതോടെ ചരത്രത്തിന്റെ വർഗീയ സ്വഭാവം കൂടുതൽ ശക്തിപ്പെടുകയാണുണ്ടായത്. വിഭജനമായിരുന്നു ഇതിന്റെ മുഖ്യ നിദാനം. പാകിസ്ഥാനി ചരിത്രകാരൻമാർ മുസ്‌ലിം കാലഘട്ടത്തെ എല്ലാ തരത്തിലും സുവർണ യുഗമായി ചിത്രീകരിച്ചപ്പോൾ ഇന്ത്യാ ചരിത്രകാരൻമാർ ബ്രിട്ടീഷുകാരുടെ വ്യാഖാനത്തെ ഒന്നു കൂടി മുറുകെ പിടിച്ചു. പാകിസ്ഥാനി ചരിത്രകാരൻ ഐ. എച്ച് ഖുറൈശിയും ഇന്ത്യയിലെ ആർ. സി മജുംദാറും ഈ രണ്ടു വ്യാഖ്യാനങ്ങളെ പ്രതിനനിധാനം ചെയ്യുന്നു. ഈ പ്രവണതയുടെ ആയുസ്സിനെ വെല്ലു വിളിച്ച് കൊണ്ടാണ് 'സിദ്ധാന്തമില്ലെങ്കൽ ചരിത്രമില്ല' എന്ന മുദ്രാവാക്യവുമായി മാർക്സിയൻ ചരിത്രകാരൻമാർ രംഗത്തെത്തിയത്. ഏത് ചരിത്രത്തേയും മാർക്സിയൻ വ്യാഖ്യാനത്തിന് വഴിപ്പെടുത്തുകയായിരുന്നു ഈ വിഭാഗം. തദടിസ്ഥാനത്തിൽ അവർ ഇന്ത്യാ ചരിത്രത്തെ വ്യാഖ്യാനിക്കാൻ തുടങ്ങി. ചരിത്രത്തെ ചില പ്രത്യേക കോണുകളിലൂടെ വിവക്ഷിക്കുന്നതിന് സൈദ്ധാന്തികവൽക്കരണം സഹായിച്ചെങ്കിലും അതിന്റെ വാഹകർ പഴയ വ്യാഖ്യാനങ്ങളോട് പുലർത്തിയ അന്ധമായ വിരോധം സ്വതന്ത്രമായ ചരിത്ര പഠനത്തിന് പലപ്പോഴും ഭീഷണിയായി. മാത്രമല്ല; തങ്ങളുടെ സിദ്ധാന്തം അംഗീകരിക്കാത്തവരെ അശാസ്ത്രീയരും ചരിത്ര പഠനത്തിൽ അനഭിമതരുമായി മുദ്ര കുത്തി. ഇതായിരുന്നു ഇന്ത്യയിലെ മാർക്സിയൻ ചരിത്രകാരൻമാരിൽ ഒരു വിഭാഗം പുലർത്തിയ സമീപനം.

ചരിത്രത്തോടുള്ള മാർക്സിയൻ സമീപനം തീർച്ചയായും മേൻമയുള്ളതും ചിന്താപരവുമാണ്. എന്ന് വച്ച് മററ് സമീനപങ്ങൾ സ്വീകരിച്ചവരെ അശാസ്ത്രീയരും അനഭിമതരുമായി മുദ്ര കുത്തുന്നത് ചിന്താ സ്വാതന്ത്ര്യത്തേയും അന്വേഷണത്തേയും സ്വതന്ത്ര വ്യാഖ്യാനത്തേയും അപകടപ്പെടുത്തും. ഓരോ രാജ്യത്തിനും സന്തമായ ചരിത്ര പാരമ്പര്യമുണ്ട് അതിന്റെ ചരിത്ര രേഖകൾ അത് സൃഷ്ടിച്ച ജനങ്ങളുടെ പാരമ്പര്യത്തിലും മനോഭാവത്തിലും അധിഷ്ഠിതമായിരിക്കും. അതിന്റെ വെളിച്ചത്തിലേ രേഖകളെ പഠന വിധേയമാക്കാനൊക്കൂ. ഇതൊക്കെ അവഗണിച്ച് കൊണ്ട് ചരിത്രത്തെ കേവലം സാമ്പത്തിക ചട്ടക്കൂട്ടിലൊതുക്കി ഉള്ളവനും ഇല്ലാത്തവനും തമ്മിലുള്ള സംഘട്ടനമാക്കി മാററുന്നത് എററവും ചുരുങ്ങിയത് ഇന്ത്യാ ചരിത്രത്തോടു ചെയ്യുന്ന ക്രൂരതയായിരിക്കും. മതവും സംസ്കാരവും ഒന്നുമല്ലെന്നു പറയാനൊക്കുമോ? കാൾ മാർക്സ് പോലും അങ്ങനെ പറഞ്ഞില്ലല്ലോ? ഉന്നതമായ സംസ്കാരത്തിന്റെ ഉറവിടം മതമാണെന്ന എമിൽ ഡെർക്കിമിന്റെ വീക്ഷണം ഇന്ത്യയെ സംബന്ധിച്ചടത്തോളം ശരിയാണ്. അതേ സമയം മതത്തെ പ്രമാണിമാരും രാജാക്കൻമാരും ചൂഷണം ചെയ്തുവെന്നതും അവഗണിക്കാനാവില്ല. രണ്ടിന്റേയും ഗുണ ദോഷ ഫലങ്ങൾ ഈ രാജ്യത്തുണ്ടായിട്ടുമുണ്ട്. ഇതിനെയൊക്കെ 'സാമ്പത്തികം' എന്ന ഒററക്കാരണത്തിൽ ഒതുക്കുന്നത് നീതിയല്ല. ഋഷികളും ഭഗത്മാരും സൂഫികളും സന്യാസികളും പാടിത്തന്ന ആത്മീയ സദാചാര മന്ത്രങ്ങൾ കേട്ട് പുളകം കൊള്ളുകയു വിവിധ മതങ്ങൾക്ക് കളിത്തൊട്ടിലൊരുക്കയും ചെയ്ത നാടാണ് ഭാരതം. ഇതൊക്കെ ചെറുതായി കണ്ട് കേവലം സാമ്പത്തിക കാരണങ്ങൾ ചികഞ്ഞെടുത്ത് ചരിത്രം രചിക്കുന്നത് ഒരിക്കലും യുക്തി സഹമല്ല. ഈ വീക്ഷണത്തിലൂടെ മാത്രം ഇന്ത്യയുടെ ചരിത്ര രചന നടത്താനാവില്ല. ഇന്ന് മാർക്സിയൻ ചരിത്രകാരൻമാർ തന്നെ സാംസ്കാരിക പഠനങ്ങളോട് ആഭിമുഖ്യം പുലർത്തിക്കാണുന്നത് ആശാവഹമാണ്.

മനുഷ്യന്റെ ജീവിതവും കർമവും സാമ്പത്തിക ഗതി വിഗതികളെ അടിസ്ഥാനമാക്കി മാത്രം വിശദീകരിക്കാനാവില്ല. മതപരവും മനഃശാസ്ത്ര പരവും സാമൂഹികവും സാഹചര്യപരവുമായ ഒട്ടേറെ ഘടകങ്ങൾ മനുഷ്യന്റെ സ്വഭാവത്തെ സ്വാധീനിക്കുന്നു. വിവിധ സാഹചര്യങ്ങൾക്കനുസരിച്ചുള്ള പ്രവർത്തനങ്ങളുടേയും പ്രതി പ്രവർത്തനങ്ങളുടേയും ബഹുമുഖ പ്രതിഭാസമാണ് മനുഷ്യന്റെ സ്വഭാവം. ഈ പ്രേരണകളെല്ലാം അവന്റെ സാമ്പത്തിക ആവശ്യങ്ങൾ അനുസരിച്ച് മാത്രമാണെന്ന് വാദിക്കുന്നത് എങ്ങനെ ശരിയാകും? എല്ലാററിന്റേയും ഉത്ഭവം ഭൗതിക ഘടകങ്ങളിൽ നിന്ന് മാത്രമാണെന്ന വാദത്തെ അത് കൊണ്ടാണ് മാക്സ് വെബറെപോലുള്ളവർ എതിർത്തത്. വ്യത്യസ്ത സ്ഥല കാലങ്ങളിലായി മനുഷ്യനുണ്ടായ അനുഭവങ്ങളെ മൊത്തമായി സംബന്ധിക്കുന്നതാണ് ചരിത്രം. എങ്കിലേ സമൂഹത്തിന്റെ പൂർണമായ ചിത്രവും ചരിത്രത്തെ സംബന്ധിച്ചുള്ള സൂക്ഷ്മ ജ്ഞാനവും ലഭിക്കുകയുള്ളു.

ചരിത്രമെന്നത് കാർലൈൽ പറഞ്ഞത് പോലെ വ്യക്തിയുടെ ജീവിത ചരിത്രമായിരിക്കാം. അല്ലായിരിക്കാം. എന്തായാലും അത് സംസ്കാരങ്ങളുടേയും സമുദായങ്ങളുടേയും ജീവിത ചരിത്രമാണെന്നതിൽ സംശയമില്ല. ഈ സംസ്കാരങ്ങളും സമുദായങ്ങളും അവയുടെ ആവശ്യത്തേയും പാരമ്പര്യത്തേയും മനോഭാവങ്ങളേയും ആശയങ്ങളേയും അവയുടെ തെററുകളെ തന്നെയും ശാശ്വതീകരിക്കാൻ ശ്രമിക്കുന്നതായി കാണാം. ചാറോ ബ്രിയന്റ് ഒരിക്കൽ പറഞ്ഞു: ഏതൻസി (ഗ്രീസിന്റെ തലസ്ഥാനം)ൽ ഒരു ഈജിപ്ഷ്യൻ ക്ഷേത്രം ഉണ്ടാകുന്നത് അവിടത്തുകാർക്ക് ഇഷ്ടപ്പെടില്ല. ഈജിപ്തിൽ ഗ്രീക്ക് ക്ഷേത്രം വരുന്നത് ഈജിപ്തുകാരും ഇഷ്ടപ്പെടില്ല. ഈ സ്മാരകങ്ങൾ അതാതിന്റെ സാഹചര്യങ്ങളിൽ നിന്ന് നീക്കം ചെയ്യുമ്പോൾ അവയുടെ ഭംഗി നഷ്ടപ്പെടുന്നു. ജനങ്ങളുടെ സ്വഭാവവും അവരുടെ സ്ഥാപനങ്ങളും തമ്മിലുള്ള ബന്ധമാണ് ഇത് കാണിക്കുന്നത്. ഒരു രാജ്യത്തിന്റെ ചരിത്രപരമായ പാരമ്പര്യത്തിന്റെ സ്ഥിതിയും ഇത് തന്നെ. സാഹചര്യങ്ങളെ അവഗണിച്ചാൽ ആ ചരിത്രത്തിന്റെ അനന്തര നേട്ടം നമുക്ക് നഷ്ടപ്പെടുന്നു. ഉൽപാദനത്തിന്റെ ഉപകരണങ്ങൾ ജീവിതാവസ്ഥകളെ സ്വാധീനിക്കുമെന്നത് ശരി തന്നെ. അതോടൊപ്പം സാമൂഹിക വ്യവസ്ഥിതികളും ആദർശങ്ങളും മനുഷ്യ പരിശ്രമങ്ങളുടെ ഗതി രൂപപ്പെടുത്തുന്നതിൽ മുഖ്യ പങ്ക് വഹിക്കുന്നുണ്ട്.

ചരിത്രത്തെ തങ്ങൾ ഉത്കൃഷ്ടമെന്ന് കരുതുന്ന ഒരു സിദ്ധാന്തത്തിൽ ഒതുക്കാനുള്ള ശ്രമം നമ്മുടെ ചരിത്രത്തിന്റെ മഹത്തായ സംഭാവനകളെ അവമതിക്കാനിടയാക്കും. അത് ഒരു മഹാ സംസ്കാരത്തെ സങ്കുചിതമാക്കും. ഇത്തരം സങ്കുചിത വത്കരണം മനുഷ്യ പുരോഗതിയുടെ പ്രധാന ഘട്ടങ്ങളേയും പ്രസ്ഥാനങ്ങളേയും വിശാലമായി വിശകലനം ചെയ്യുന്നതിൽ നിന്ന് നമ്മെ തടയും. മാർക്സിയൻ പ്രൊഫസർ മുഹമ്മദ് ഹബീബ് പറഞ്ഞു: ''ഇന്ത്യയുടെ ചരിത്രം ഈ രാജ്യത്തിന്റെ മതപരവും സാംസ്കാരികവുമായ പ്രസ്ഥാനങ്ങളുടെ പഠനമാണെന്നാണ് ഇന്ത്യക്കാർ മനസ്സിലാക്കുന്നത്. ചരിത്രത്തിന്റെ പ്രധാന വഴിത്തിരിവുകളിൽ ആശയ വിപ്ലവത്തിന്റെ മുഖ്യ ഉപകരണമായി മതം വർത്തിച്ചിട്ടുണ്ട്. മതത്തെ മൊത്തമായി അവഗണിക്കുന്ന മാർക്സിസ്ററ് നയം ഇനിയും ആവശ്യമില്ല. സമയവും സാഹചര്യവും പരിഗണിച്ച് കൊണ്ടാണ് നാം വക തിരിക്കേണ്ടത്. മതത്തിന് മാത്രം സാധ്യമാക്കാൻ കഴിഞ്ഞ പുരോഗമനപരമായ സാഹസങ്ങൾ മനുഷ്യവംശത്തിലുണ്ടായിട്ടുണ്ട്. മത പരമായ ചർച്ചകൾ മുഴുവൻ മാററി വച്ച് ഇന്ത്യാ ചരിത്രത്തെ മുഴുവൻ വൈരുധ്യാത്മക വാദത്തിന്റെ മൂശയിലിടാൻ ശ്രമിച്ചാലുള്ള ഗതി പറയാതിരിക്കുകയാണ് നല്ലത്. മാർക്സിസം മനുഷ്യന്റെ സ്വഭാവ വിശേഷതകളെയും വൈവിധ്യങ്ങളേയും വിസ്മരിക്കുകയാണ് ചെയ്യുന്നത്.''

ചരിത്രത്തിലെ സാമ്പത്തിക പരിഷ്ാരങ്ങളേയും ചൂഷണങ്ങളേയും പഠനവിധേയമാക്കവാൻ മാർക്സിയൻ വീക്ഷണം സഹായകമാണ്. കർഷക കലാപങ്ങൾ ഇന്ത്യാ ചരിത്രത്തിന്റെ ഗതി മാററാൻ ഏറെ സഹായിച്ചിട്ടുണ്ട്. പ്രത്യേകിച്ചും ബ്രിട്ടീഷ് ഭരണ കാലത്ത്. എന്ന് വച്ച് ബ്രിട്ടീഷ് ഭരണത്തിനെതിരെ മത സാമൂഹിക പ്രസ്ഥാനങ്ങൾ ചെയ്ത ശ്രമങ്ങളെ ചെറുതായി കാണാനൊക്കുമോ? ഇത് പോലെ ഇന്ത്യാ ചരിത്രത്തെ യാഥാസ്ഥിതികത്വത്തിന്റേയും മിത വാദത്തിന്റേയും അടിസ്ഥാനത്തിലോ, മതത്തിന്റേയും മതേതരത്വത്തിന്റേയും മാത്രം അടിസ്ഥാനത്തിലോ വ്യാഖ്യാനിക്കുന്നതും അടിസ്ഥാന പരമായി ശരിയല്ല. സമൂഹങ്ങൾ മതേതരത്വത്തിലേക്കടുക്കാൻ ശമിക്കുന്നത് പോലെ മതത്തിലേക്കടുക്കാനം ശ്രമിക്കുന്നുണ്ട്.

ഇതിലേതെങ്കിലുമൊന്ന് പൊക്കിപ്പിടിച്ചത് കൊണ്ട് മാത്രം കാര്യമില്ല. അല്ലെങ്കിലും ഈ ധ്രുവീകരണ വീക്ഷണം തന്നെ ശരിയല്ല. അത് ചരിത്ര പഠനത്തെ കൂടുതൽ അപകടത്തിലെത്തിക്കും.

മനുഷ്യരേയും പ്രസ്ഥാനങ്ങളേയും സ്ഥിരമായി ഒരു പ്രത്യേക വിഭാഗത്തിൽപെടുത്തി ചരിത്രത്തിൽ അവരുടെ പങ്ക് മനസ്സിലാക്കാൻ ശ്രമിക്കുന്നത് പലപ്പോഴും ശരിയായിരിക്കണമെന്നില്ല. ഉള്ളവൻ എന്നും കൊള്ളാത്തവനും ഇല്ലാത്തവനെന്നും നല്ലവനുമല്ല. വ്യക്തിയോ, സമൂഹമോ സദാ ഒരു വിഭാഗത്തിലാവണമെന്നുമില്ല. ഉദാഹരണത്തിന് ശൈഖ് അഹ്മദ് സർ ഹിന്ദിയേയും അദ്ദേഹം ഉൾക്കൊള്ളുന്ന നഖ്ശബന്ദി മാർഗത്തേയും യാഥാസ്ഥിതികതയുടെ പ്രതിനിധികളായിട്ടാണ് പൊതുവേ മുദ്ര കുത്തപ്പെടുന്നത്. എന്നാൽ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ശിഷ്യൻ തന്നെയാണല്ലോ ഹിന്ദുക്കളെ 'അഹ്ലേ കിതാബി'ൽ പെടുത്തിയതും വേദങ്ങൾ ദൈവീക വെളിപാടുകളാണെന്ന് പ്രഖ്യാപിച്ചതും.

മുൻ വിധികളും ധാരണകളും ഒരിക്കലും ചരിത്രത്തിൽ കുത്തിച്ചെലുത്തരുത്. യാഥാസ്തികത്വത്തേയും മിതവാദത്തേയും കുറിച്ച് ഇന്ന് നമുക്കുള്ള ധാരണ അതേ രൂപത്തിലാണ് പണ്ടും നില നിന്നിരുന്നതെന്നും ധരിക്കരുത്. പഴയ കാല ചരിത്രത്തെ ആധുനികതയുടെ മൂശയിലിടാനും ശ്രമിക്കരുത്. കമ്യൂണിസമായാലും മതേതരത്വമായാലും അവ പ്രസ്ഥാനങ്ങളായിതീർന്നത് ഈ നൂററാണ്ടിലാണ്. ഇവയുടെ പ്രാകൃത രൂപങ്ങൾ മുമ്പുണ്ടായിരുന്നെന്ന് അവകാശപ്പെട്ടാൽ തന്നെയും അവയെ കുറിച്ചുള്ള വീക്ഷണങ്ങൾ ഏറെ ഭിന്നമായിരുന്നു. ജനാധിപത്യത്തിന്റേയും സോഷ്യലിസത്തിന്റേയും സ്വാതന്ത്ര്യത്തിന്റേയും ഒക്കെ സ്ഥിതി ഇതാണ്. അടിസ്ഥാന മൂല്യങ്ങളിൽ മാത്രമേ ഇവയ്ക്ക് സാദൃശ്യമുള്ളു. നിർവചനങ്ങൾ കാല ദേശങ്ങൾക്കനുസരിച്ച് വ്യത്യാസപ്പെട്ട് കൊണ്ടിരിക്കും. പഴമയെ അളക്കാൻ അതിന്റെ അളവ് കോല് തന്ന വേണം.

ഉദാഹരണത്തിന് മഹ്മൂദ് ഗസ്നിയുടെ ഇന്ത്യാ ആക്രമണങ്ങളെ നമുക്ക് വിലയിരുത്താം. സാമ്പത്തികമായ കാരണങ്ങളാണ് ഗസ്നിയുടെ ഇന്ത്യാ ആക്രമണത്തിന് പിന്നിലെന്ന് പറയുന്നതാണ് ശരി. എന്നാൽ ഇത് മാതം പറഞ്ഞാൽ പോര. അദ്ദേഹം ഇന്ത്യയിലെ ക്ഷേത്രങ്ങൾ നശിപ്പിച്ചു എന്ന് കൂടി പറയണം. ഇത്രയും പറഞ്ഞ് അവസാനിപ്പിച്ചാലും പററില്ല. പ്രവാചകന്റെ അധ്യാപനങ്ങൾക്കനുസരിച്ചല്ല ഗസ്നിയുടെ ആക്രമണങ്ങൾ എന്ന കാരണത്താൽ സോമനാഥ ക്ഷേത്രം ആക്രമിച്ച് കൊണ്ടു വന്ന സ്വർണത്തിൽ നിന്ന് സമ്മാനം സ്വീകരിക്കാൻ അന്നത്തെ സൂഫി അ ൽ ഹസൻ ബുലാന തയ്യാറായില്ല. പ്രസിദ്ധ പേർഷ്യൻ കവി സഅദി, ഗസ്നിയെ അത്യാഗ്രഹിയായാണ് ചിത്രീകരിച്ചത്. ഗസ്നിയുടെ സമകാലികൻ അൽബിറൂനി പറഞ്ഞത് അദ്ദേഹത്തിന്റെ ആക്രമണങ്ങൾ ഇന്ത്യക്കാരിൽ ഇസ്ലാമിനോട് വിരോധം വളർത്തിയെന്നാണ്. ഇത്രയുമായാലേ സുൽതാൻ മഹ്മൂദ് ഗസ്നിയെ കുറിച്ചുള്ള യഥാർഥ ചിത്രം നമുക്ക് ലഭിക്കുകയുള്ളു. ഇവയിൽ എന്തെങ്കിലുമൊന്ന് മറച്ച് വയ്ക്കുന്നത് ചരിത്രത്തെ വികലമാക്കുന്നതിന് തുല്യമായിരിക്കും.

അക്ബർ ചക്രവർത്തിയെ വിശാല വീക്ഷണമുള്ള ഭരണാധികാരിയായും ഹിന്ദു മുസ്ലിം മൈത്രിയുടെ വക്താവായും നാം ചിത്രീകരിക്കാറുണ്ട്. പക്ഷേ അദ്ദേഹത്തിന്റെ മതവീക്ഷണങ്ങളെ ഹിന്ദുക്കളും മുസ്ലിംകളും എതിർത്തിരുന്നുവെന്ന സത്യം എന്തിന് മറച്ച് വയ്ക്കണം? ഹിന്ദു മതത്തെ അപമാനിച്ചു എന്ന കാരണം പറഞ്ഞു ജാട്ടു വർഗക്കാർ പിന്നീട് അക്ബറുടെ ശവ കുടീരം വരെ ആക്രമിച്ചു. മുസ്ലിംകളുടെ കണ്ണിലാകട്ടെ അക്ബർ മത പരിത്യാഗിയായിരുന്നു. തന്റെ മത വീക്ഷണങ്ങൾ അദ്ദേഹത്തോടൊപ്പം മരണമടഞ്ഞുവെന്ന കാര്യം ആർക്കാണറിഞ്ഞു കൂടാത്തത്?

ഇത് പോലെ അവ്റംഗസേബ് ഷിയാക്കളുടേയും ഹിന്ദുക്കളുടേയും ശത്രുവും ക്ഷേത്ര ധ്വംസകനുമാണെന്ന് ചിത്രീകരിക്കുമ്പോൾ തന്റെ മന്ത്രിമാരിൽ നാലു പേർ ഷിയാക്കളും ഒരാൾ ഹിന്ദുവുമാണെന്ന വസ്തുത മറച്ച് വയ്ക്കരുത്. ക്ഷേത്രങ്ങൾക്ക് ഗ്രാന്റ് നല്കിയതും രജപുത്രർക്ക് ഉന്നതസ്ഥാനം നല്കിയതും ഇതേ അവ്റംഗഗേബ് തന്നെയായിരുന്നില്ലേ? പശ്ചാതലത്തെ അവഗണിച്ച് കൊണ്ട് സ്വന്തം മുൻ വിധികളും തങ്ങൾ സ്നേഹിക്കുന്ന സിദ്ധാന്തങ്ങളും ഏതെങ്കിലും വ്യക്തിയുടേയോ പ്രസ്ഥാനത്തിന്റേയോ മേൽ കെട്ടി വയ്ക്കുമ്പോൾ സത്യ സന്ധമായ ചരിത്ര രചന അസാധ്യമായിത്തീരും.

ചരിത്ര പഠനത്തിന് ഏതെങ്കിലും തിയറികളെ ആശ്രയിക്കരുതെന്ന് ഇപ്പറഞ്ഞതിനർഥമില്ല. ചരിത്രത്തെ വിവിധ കോണുകളിലൂടെ വീക്ഷിക്കുന്നത് സംഭവങ്ങളെ കുറിച്ച് കൂടുതലറിയാൻ സഹായിക്കുമെന്നത് തീർച്ച. പക്ഷേ സിദ്ധാന്തങ്ങൾക്കനസരിച്ച് ചരിത്രത്തെ വളച്ചൊടിക്കുന്നത് ചെരിപ്പിനൊത്ത് കാൽ മുറിക്കുന്നത് പോലിരിക്കും. താൻ ആശ്രയിച്ച തിയറി മാത്രമാണ് ശരിയെന്നും മററുള്ളവ തെററാണെന്നും പ്രഖ്യാപിക്കുന്നത് ചരിത്രത്തെ സ്വതന്ത്രമായി വിലയിരുത്താനുള്ള അവകാശത്തെ ചോദ്യം ചെയ്യലാണ്.

ചരിത്ര പഠനം ഇന്ന് രാജാക്കൻമാരിൽ നിന്ന് ജനങ്ങളിലേക്കിറങ്ങിച്ചെന്നിരിക്കുന്നു. ജനങ്ങളുടെ ജീവിതത്തിലാണ് ഇന്ന് ചരിത്ര കുതുകികളുടെ ശ്രദ്ധ. ഇന്ത്യ പോലുള്ള വിശാലമായൊരു രാജ്യത്ത് ചരിത്ര രേഖകൾ വ്യത്യസ്തമായ സ്വഭാവം പുലർത്തുന്നവയായിരിക്കും. അതിനാൽ പ്രാദേശികമായ ചരിത്ര രേഖകൾ കൂടി കൈകാര്യം ചെയ്യുമ്പോഴേ നമ്മുടെ ചരിത്ര പഠനം പൂർത്തിയാവൂ. രാജസ്ഥാനിലും ആന്ധ്രയിലും തമിഴ്നാട്ടിലും കേരളത്തിലുമുള്ള ജനങ്ങളുടെ ജീവിത രീതിയും സംസ്കാരവും വ്യത്യസ്തമാണല്ലോ? ഇന്ത്യയെന്നാൽ യുപിയും, മധ്യപ്രദേശും, രാജസ്ഥാനും മാത്രമല്ലെന്ന് ചരിത്രകാരൻ അംഗീകരിക്കണം.

ചരിത്രകാരൻ രേഖ തേടി ഇന്ത്യക്ക് പുറത്തേക്കും പോകണം. തെക്ക് കിഴക്കൻ രാജ്യങ്ങളുമായും പശ്ചിമേഷ്യയുമായും ബന്ധപ്പെടണം. സിറിയായിലും മററും വിദേശ ടീമുകൾ നടത്തിയ പഠനങ്ങളിൽ ഇന്ത്യാ സംസ്കാരത്തിന്റെ സ്വാധീനം എടുത്തു പറയുന്നുണ്ട്. എന്നാൽ ഈ പഠന ടീമുകളിൽ ഇന്ത്യക്കാരില്ലെന്നതാണ് ദുഖഃകരം. അറബിനാടുകളിലും മററും ഇന്ത്യ ചെലുത്തിയ സ്വാധീനം അത്ര ചെറുതായിക്കാണാനൊക്കില്ല. അറബി നാടുകളെ ശാസ്ത്രീയമായി ഉയർത്തുന്നതിൽ ഇന്ത്യ വഹിച്ച പങ്ക് വലിയതാണെന്ന് അറബിയിലേക്ക് വിവർത്തനം ചെയ്ത സംസ്കൃത ഗ്രന്ഥങ്ങൾ തെളിയിക്കുന്നു.

ഇന്ത്യാ ചരിത്ര പഠനം ഇന്നും മന്ദ ഗതിയിലാണ്. യൂറോപ്യൻ രാജ്യങ്ങളെ അപേക്ഷിച്ച് ഈ രംഗത്ത് നാം വളരേ പിന്നിലാണ്. കൂട്ടായ പരിശ്രമത്തിലൂടെ ഈ ന്യൂനത പരിഹരിക്കാൻ നമുക്ക് കഴിയണം. ഏത് സിദ്ധാന്തം സ്വീകരിച്ചാലും ഇതര വീക്ഷണം പുലർത്തുന്നവരോട് സഹിഷ്ണുത കാണിക്കുകയും പരസ്പരം മനസ്സിലാക്കുകയും വേണം. തിയറികളിൽ പിടിച്ച് തൂങ്ങാതെ ചിന്തയും ബുദ്ധിയും സ്വതന്ത്രമായി ഉപയോഗിക്കാൻ ചരിത്രകാരന് കഴിയണം. സത്യത്തിന് വേണ്ടിയുള്ള അന്വേഷണമാണ് ചരിത്ര പഠനം. ബോധ്യപ്പെട്ട കാര്യം സത്യസന്ധമായി അവതരിപ്പിക്കുകയാണ് ചരിത്രകാരന്റെ ധർമം. മുൻ വിധികൾ ഒരിക്കലും അവനെ സ്വാധീനിച്ച് കൂടാ.

==